

νά ζήσῃ μέχρι τῆς ἐπιούσης, εἰπὼν ὅτι ἡ Παρασκευὴ ὑπῆρξεν πάντοτε δι' αὐτὸν ἡμέρα εὐτυχῆς· Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἶχε νικήσει εἰς τινὰς μάχας, καὶ ὅ,τι τὴν Παρασκευὴν ἐπεχειρίσθη ἐπέτυχεν διὰ τοῦτο ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι ἤθελεν ἀποθάνει Παρασκευῆν.» (Dubois).

Ὁ Ἀδμ, ποιητὴς Ἰσπανός, δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἄνθρωπον λευκάνοντα ταμβάκον ὀργίζετο, ὁσάκις ἤκουε τινα ἐρωτῶντα τὴν ἡλικίαν τοῦ ἄλλου, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ ἐρώτησις ἐγένετο μὲ σκοπὸν γάμου.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε μεγίστην ἀποστροφὴν κατὰ τῶν λευκοφαιῶν πύλων.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' τῆς Γαλλίας ἦτο ἀδύνατον νὰ μὲνη μόνος εἰς δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχε γαλῆ.

Εἰκὼν ἐπὶ πόρπης, πεμφθεῖσα ὡς
δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος παρὰ τοῦ
Κυρίου Α. Π. μετὰ τῶν
ἐξῆς στίχων:

Οἱ πρόγονοί μας ἔθεσαν ἔς τὸ νέον ἔτος φόρον,
Ὅν ἐκπληρῶν, προσφέρω σοὶ τὸν ἑαυτὸν μου
[δῶρον.

Ἄν δὲ ἐπὶ τοῦ γήθους σου ζητῶ νὰ λάβω θέσι,
Μὴ μὲ μεμφθῆς, παρακαλῶ, διότι μὲ ἀρέσει
Νὰ σὲ ἐγγίξω νοερώς, νὰ θεωρῶ συγχρόνως
Ἐάν συμπάσχῃς μετ' ἐμοῦ ἢ πάσχῃ ἐγὼ μόνος.
Κ' εἰς ὄρνον αὐτοκράτορος ἂν ἤθελα καθήσῃ.
Ἐμπρὸς ἔς τὴν θέσιν ποῦ κρατῶ ἤθελα τὸν
[ἀφήσει.

(ἐντὸς τῆς εἰκόνος ὑπῆρχε τὸ ἀκό-
λουθον δίστιχον).

Τί ἔχει ἡ καρδιά σου κι ἀκαταπαύτως πάλλει,
Κι ἀπὸ τὴν θέσιν ποῦ κρατῶ μὲ σπρώχνει νὰ
[μ' ἐβγάλῃ;

M A R I A.

Σ' ἀγαπῶ!... δὲν τὸ γνωρίζεις,
Οὔτε κὰν μὲ συλλογῆσαι!

Ἄν μὲ ἴδῃς, — « καὶ τίς εἶσαι;
Τί ζητεῖς; » — θὰ μὲ εἰπῆς!

ὦ Μαρία, μὴ μ' ἀρνῆσαι,
Μὴ ποτὲ μὲ λησμονῆς!

Ἄ! τίς εἶμαι; ὦ Μαρία!

Ποῖος εἶμαι δὲν ἠξέυρεις;

Ἐάν θέλῃς νὰ μὲ εὔρῃς.

Τὴν καρδίαν σου δὲν ῥωτᾷς;

ὦ Μαρία, μὴ μ' ἀρνῆσαι.

Μὴ ποτέ σου μὲ ξεχᾷς!

Ἐς τὴν καρδίαν σου ἐπάνω

Θέσε τὸ χρυσὸ σου χέρι,

Κι ὅ,τι ὄνομα προσφέρῃ

Κι ὅ,τι ὄνομα εἰπῆς,

ὦ Μαρία, μὴ μ' ἀρνῆσαι,

Μὴ ποτὲ μὲ λησμονῆς!

Τὸ 'δικό μου εἶν', Μαρία,

Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομά μου.

Ἄν ἴδῃς τὰ δάκρυά μου,

Τότε ἄρα θὰ πεισθῆς;

ὦ Μαρία, μὴ μ' ἀρνῆσαι,

Μὴ ποτὲ μὲ λησμονῆς!

O K A Φ E Σ.

Ἐο καφῆς, ἀδίκως λέγουν, ὅτι βλάπτει τρομαρὰ,
Τοῦτο εἶν' ἀνοησία καὶ ἰδέα σφαλερὰ.

Ἐο καφῆς ἀπεναντίας ἐλαφρύνει τὸ κεφάλι,
Φεύγουσιν εἰς κενὸν εὐκόλως, φεύγ' ἀμέσως καὶ ἡ ἔαλη
Οὗτος φέρει εὐθυμίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὴν,
Ἀπεκτώνται ἔτσι λέγουσιν ἔτ' αὐξάνει τὴν χαλὴν.

Μόνον νευρικός ἂν ἦσαι κάμνε μικροτέραν χρῆσιν,
Ἡ ποσότης νὰ θέτῃς ἔς τὴν καφῆν σου κριθῆς ἴσην.
Ἄν γνωρίζῃς μέλα ταῦτα τὴν καφῆν πῶς νὰ βοᾷς,
Ὅλα τὰ κακὰ ἐκ τούτου δύνασαι νὰ ἀψηφᾷς.

Μὴ καὶ κάτω τὴν καφῆν σου πῶποτε νὰ μὴ τὴν πίνῃς
Κ' εἰς τὴ γενειασσο καθόλου πρόσθεε νὰ μὴ τὴν χύνῃς
Πίνε τον καμμάτι κρῦον κ' εἰς φλυζάνιον μικρὸν,
Βάζε ἔκαχαρι ἐλίγον, μᾶλλον πίνε τον πικρὸν.

Οὔτω δύνασαι νὰ πίνῃς ἀβλαβῶς ἔσους θελήσῃς,
Χωρὶς φόβον μὴ τὰ νεῦρα τὰ λεπτά σου ἐρεθίσῃς.